

Arrest

nr. 43 082 van 6 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoeker en advocaat F. JACOBS, die tevens verschijnt voor tweede verzoekster, en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake eerste verzoeker, X, luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde zich een Russisch staatsburger, van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Achkhoy-Martan. U werd in maart 2002 een eerste keer opgepakt tijdens een doelgerichte actie van Russische federale soldaten. U vervoerde humanitaire goederen, maar werd ervan beschuldigd wapens te vervoeren. U werd dezelfde dag nog vrijgelaten door bemiddeling van o.a. de prefect van het district Achkhoy-Martan, Shamil Burayev, die op de hoogte was van uw deelname aan dat humanitaire transport.

Tot 2004 leverde u, met uw eigen voertuig, allerlei goederen, zoals medicijnen en levensmiddelen, aan de rebellen. Op 24 augustus 2004 werd u daarom opgepakt bij een doelgerichte actie van Russische federale soldaten. Diezelfde dag hadden Russische federale soldaten ook uw broer X willen oppakken. Toen hij daarbij probeerde te vluchten, werd hij ter plaatse vermoord.

U en uw broer werden ook gezocht omwille van de zoon van uw broer, die actief had gestreden en daarom op 30 maart 2002 door Russische federale soldaten was omgebracht. Nadat u deze tweede

keer was opgepakt, werd u gedurende twee weken vastgehouden. U kwam vrij na het betalen van losgeld. Na uw vrijlating overnachtte u niet meer thuis, maar steeds bij verschillende familieleden.

Op 8 mei 2007 leende u uw auto uit aan uw vriend Matayev Movsar. Deze was een strijder geweest, maar u wist niet dat hij nog steeds actief was in het verzet. Terwijl hij, samen met andere Tsjetsjeense strijders, met die auto reed, kwam het tot een gewapend gevecht met Russische federale soldaten. Daarbij stierf één Tsjetsjeense verzetsstrijder en werd één Russische federale soldaat verwond. De Kadyrovtsi werden er bij geroepen, die op hun beurt de verkeerspolitie opdroegen na te gaan wie de eigenaar was van de auto, waarmee de Tsjetsjeense rebellen zich verplaatst hadden. Op die manier kwamen ze te weten dat het uw auto was. Diezelfde dag vielen Russische federale soldaten en Kadyrovtsi uw huis binnen. U werd over hun komst verwittigd door een familielid, die bij de verkeerspolitie werkte. Men kon u dus niet thuis aantreffen, maar nam wel al uw documenten mee. Uw vrouw Arsamikova Zhalila en twee dochters zijn daarna ondergedoken bij uw schoonfamilie in Katyr-Yurt. U verbleef samen met uw zoon op verschillende schuilplaatsen tot jullie vertrek op 27 juni 2007 naar België. Jullie reisden per bestelwagen naar Nazran, waar jullie overstapten in een andere vrachtwagen, die jullie naar België voerde.

U kwam aan op 3 juli 2007 en vroeg dezelfde dag de vluchtelingstatus aan bij de Belgische autoriteiten. In het kader van uw asielaanvraag legde u uw arbeidsboekje en twee attesten van vertegenwoordigers van de republiek Ichkeriya voor.

Uw echtgenote en jullie twee dochters verlieten Tsjetsjenië in oktober 2008 en reisden eveneens naar België. Ze diende op 9 oktober 2008 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.”

1.1.2. Blijkens de bestreden beslissing inzake tweede verzoekster, Zhalila ARSAMIKOVA, luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde zich een Russisch staatsburger, van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Achkhoy-Martan (Tsjetsjenië).

In maart 2002 werd uw echtgenoot Arsamikov Alvi (O.V. 6.111.345) een eerste keer opgepakt door soldaten. Hij vervoerde humanitaire goederen, maar werd ervan beschuldigd wapens te vervoeren. Hij werd dezelfde dag nog vrijgelaten door bemiddeling van o.a. de prefect van het district Achkhoy-Martan, Shamil Burayev, die op de hoogte was van zijn deelname aan dat humanitaire transport. Tot 2004 hielp uw man de rebellen, door gewonden te vervoeren en goederen te leveren. Op 24 augustus 2004 werd uw echtgenoot opnieuw opgepakt door Russische soldaten. Diezelfde dag werd de broer van uw echtgenoot vermoord door Russische soldaten. Uw echtgenoot en zijn broer werden gevisieerd omwille van de zoon van zijn broer, die strijder was geweest. Uw man werd van thuis uit meegenomen en gedurende twee weken vastgehouden. Hij kwam vrij na het betalen van losgeld. Daarna overnachtte hij niet meer thuis, maar sliep hij steeds bij familieleden.

Op 8 mei 2007 leende uw man zijn wagen aan een vriend. Later bleek dat deze vriend met die wagen betrokken was geraakt bij een treffen met Russische soldaten, als gevolg waarvan één passagier om kwam. Jullie vernamen dit via een familielid van uw echtgenoot, die jullie aanraadde te vluchten omdat men op zoek zou gaan naar jullie. U vertrok met jullie twee dochters naar uw moeder, die in Katyr-Yurt (Tsjetsjenië) woonde. Uw echtgenoot en jullie zoon vertrokken naar een oom en reisden van daar naar België, waar uw man op 3 juli 2007 een asielaanvraag indiende.

U bleef bij uw moeder in Katyr-Yurt wonen, en had geen contact meer met uw man. Op 1 augustus 2008 keerde u terug naar uw woning in Achkhoy-Martan. U wilde uw huis in orde brengen, zodat uw oudste dochter terug naar school kon gaan. Uw dochters bleven bij uw moeder. Op de avond van 3 augustus kreeg u bezoek van gemaskerde onbekenden in militair uniform. U werd door hen geblinddoekt en naar een onbekende plaats gebracht waar u die nacht werd vastgehouden. Ze stelden u vragen over uw echtgenoot en zoon en beweerden dat zij met de Tsjetsjeense rebellen samen werkten. U zei hen dat u hen al lang niet meer had gezien, maar ze geloofden u niet en sloegen u. Ze brachten u naar een plaats buiten Achkhoy-Martan, waar u gevonden werd door een oude man. Deze bracht u naar uw moeder. Tot uw vertrek uit Tsjetsjenië verbleef u nog op enkele andere plaatsen. Op 3 oktober 2008 bracht uw broer u en uw dochters naar Nazran, waar jullie in een vrachtwagen stapten, die jullie verder voerde. Ergens onderweg verlieten jullie deze vrachtwagen en overnachtten in een huis. De volgende dag stapten jullie in een bus, die jullie naar België bracht waar u uw man en zoon terug zag. Op 9 oktober 2008 diende u uw eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

U beschikt niet over documenten, omdat deze meegenomen werden tijdens een huiszoeking op de avond van 8 mei 2007. De medische documenten, die aan uw asielaanvraag werden toegevoegd, werden in België opgesteld en verwijzen naar de medische problemen die u kent en waarvoor u in België behandeld wordt.”

1.1.3. Verzoekers betwisten deze beschrijving niet.

1.2.1. De motivering van de bestreden beslissing inzake eerste verzoeker, Alvi ARSAMIKOV, luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde dat u vreesde opnieuw te zullen worden opgepakt door federale soldaten of door Kadyrovtsi, of te zullen worden vermoord door hen, omdat uw wagen bij een incident tussen rebellen en federale soldaten werd gebruikt. Ook het gegeven dat uw neef als rebel had gestreden, zou voor u gevaarlijk zijn.

Na een grondig onderzoek van de verklaringen die u en uw echtgenote Arsamikova Zhalila (O.V. 6.111.345) aflegden voor het Commissariaat-generaal, dient er echter te worden geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

In de eerste plaats moeten er een aantal opmerkingen worden gemaakt met betrekking tot uw asielrelaas, die van die aard zijn dat ze uw verklaringen terzake ondermijnen.

Zo stemmen uw verklaringen betreffende het incident waarbij uw auto betrokken was, niet volledig overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie wordt toegevoegd aan het dossier.

Zo verklaarde u dat de vriend, aan wie u uw auto had geleend, deze had gebruikt om strijders te vervoeren. Hij zou daarbij door een Russische patrouille betrapt zijn, waarop een schietpartij volgde. U verklaarde dat daarbij één Rus stierf en één gewond raakte, en dat er ook één van de strijders omkwam (CGVS dd 03/10/2007 p. 4).

Volgens bovenvermelde informatie vond er op die bewuste dag inderdaad één schietpartij plaats in de door u vermelde omgeving.

Deze informatie geeft echter aan dat er vanuit de bossen geschoten werd naar de post van het militaire commissariaat en zegt niets over een rechtstreeks treffen. Bovendien vermeldt de informatie slechts één gewonde, namelijk de bevelhebber van de inlichtingenafdelingen van de MVD, die met schotwonden zou zijn opgenomen in het ziekenhuis. Nergens wordt er melding gemaakt van doden, noch van slachtoffers bij de aanvallers.

Bovendien blijkt nergens uit de voornoemde informatie dat er op die bewuste dag in de door u vermelde omgeving nog een schietpartij plaats vond.

Nochtans kan er, op basis van de uitgebreide raadpleging van bronnen door het Commissariaat-generaal, redelijkerwijze verwacht worden dat er informatie voorhanden is over een dergelijk incident, gezien de ernst van de door u vermelde feiten (namelijk twee doden en één gewonde), indien dit werkelijk zou hebben plaats gevonden.

Gezien u zei dat bij dit incident gebruik gemaakt werd van uw auto en u net daarom genoodzaakt was het land te verlaten, omdat u vreesde zelf opgepakt te worden, valt het niet te verklaren dat uw versie van de feiten van die dag op enkele essentiële punten verschilt met bovenvermelde informatie.

Ook al verliet u Tsjetsjenië kort na deze gebeurtenis; u had toch op eigen initiatief, of via de contacten die u nog heeft in uw land van herkomst, exacte informatie over dit incident kunnen bekomen.

Daarbij aansluitend moet worden opgemerkt dat het toch wel zeer opmerkelijk is dat u zo goed als niets kan vertellen over de nasleep van dit incident.

Zo bleek u er tijdens uw beide gehoren voor het Commissariaat-generaal niet van op de hoogte te zijn of er na afloop van dit incident arrestaties werden verricht, of er een onderzoek werd gevoerd en of er een rechtzaak werd gestart. U had geen verdere informatie over die kennis aan wie u uw auto had uitgeleend (CGVS dd 26/06/2008 p. 8).

Dit is echter weinig aannemelijk, gezien u verklaarde nog steeds contact te hebben met uw buurman uit Achkhoy-Martan en met uw oom (CGVS dd 26/06/2008 p. 2-3), die beiden op de hoogte zijn van uw problemen.

Zij hadden u niets verteld over de afloop van die schietpartij, maar uit uw verklaringen bleek ook dat u hen daar zelf niet naar had gevraagd. Uw verklaring, dat zij u geen antwoorden zouden kunnen geven op uw vragen en dat u die antwoorden enkel zou krijgen, moest u gearresteerd worden, is niet afdoende.

Gezien het net dat incident was, dat u er toe heeft aangezet uw land van herkomst te verlaten, kan er toch van u worden verwacht dat u zich tracht te informeren over wat er gebeurde in de nasleep van dit incident.

Verder bleek uit uw verklaringen eveneens dat u er niet van op de hoogte was of er na uw vertrek uit Tsjetsjenië nog onderzoeksdaden werden verricht naar uw persoon. U wist niet of er nog huiszoekingen hadden plaats gevonden, bij u of bij uw familie thuis, noch wist u of er convocaties waren toegekomen (CGVS dd 26/06/2008 p. 8-9).

Ook hier moet zwaar aan worden getild, gezien u vanwege uw contacten met uw buurman en oom, wel degelijk in staat was om zich hierover te informeren.

U legt bovendien geen enkel begin van bewijs voor met betrekking tot uw auto, het door u vermelde incident of de door u ingeroepen vervolging.

Bijgevolg moet er worden vastgesteld dat u er niet in slaagt uw verklaringen betreffende het incident, waarbij uw auto gebruikt werd, en betreffende de gevolgen daarvan voor u persoonlijk, aannemelijk te maken.

Verder moet worden opgemerkt dat in het kader van uw asielaanvraag enkel uw militair boekje en twee verklaringen vanwege vertegenwoordigers van de republiek Ichkeriya werden neergelegd.

U verklaarde dat al uw identiteitsdocumenten, en die van uw vrouw en kinderen, tijdens de huiszoeking op 8 mei 2007 had plaats gevonden, waren meegenomen (CGVS dd 03/10/2007 p. 4-5). U was zelf niet aanwezig bij deze huiszoeking, maar uw zus zou later naar uw huis zijn gegaan en daar enkel uw militair boekje hebben aangetroffen. Dit werd dan via uw buurman naar België gestuurd (CGVS dd 26/06/2008 p. 4-5).

In de eerste plaats is het weinig waarschijnlijk dat bij de door u verklaarde huiszoeking werkelijk alle documenten die betrekking hadden op u en uw gezin werden meegenomen.

Bovendien moet ook hier verwezen worden naar de opmerkingen die eerder werden gemaakt over uw gebrek aan geloofwaardigheid inzake de door u ingeroepen asielmotieven.

Gezien u er niet in slaagt uw problemen als gevolg van het uitlenen van uw auto aannemelijk te maken en gezien u geen enkel bewijs voorlegt van de door u ingeroepen vervolging, kan u ook de door u vermelde huiszoeking niet aannemelijk maken.

Er dient dan ook zwaar te worden getild aan de vaststelling dat u, ondanks het feit dat u tot twee keer toe - tijdens uw gehoren voor het Commissariaat-generaal - uitdrukkelijk gevraagd werd om documenten voor te leggen, u enkel bovenvermelde stukken toonde (zie beide hoorverslagen). Dit terwijl het gezien de door u vermelde contacten met uw buurman en oom zeker mogelijk moet geweest zijn om aan meerdere documenten te geraken.

Bovendien maakte uw echtgenote tijdens haar gehoor voor het Commissariaat-generaal melding van het bestaan van kopies van haar paspoort en mogelijks ook van andere documenten (CGVS Arsamikova p. 14-15).

Uw militair boekje bevat echter enkel identiteitsgegevens, die hier niet worden betwist.

De verklaringen, die werden opgesteld door vertegenwoordigers van de republiek Ichkeriya, verwijzen enkel naar uw Tsjetsjeense origine en uw engagement ten aanzien van de Tsjetsjeense republiek Ichkeriya. Deze documenten zeggen echter niets over de door u verklaarde persoonlijke problemen, noch over de vervolging die u vreest in uw land van herkomst. Ze vormen ook geen officieel identiteitsbewijs en kunnen bijgevolg bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden.

Door uw houding laat u niet toe de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofde een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade vast te stellen.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij

het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.”

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake tweede verzoekster, Zhalila ARSAMIKOVA, luidt als volgt:

“Uit de verklaringen, die u aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten, omwille van de problemen van uw echtgenoot Arsamikov Avi (O.V. 6.111.345).

Na zijn vertrek uit Tsjetsjenië zou u nog gedurende meer dan een jaar bij uw moeder hebben gewoond. Toen u terugkeerde naar uw eigen woning, zou u zelf problemen hebben gekend, als gevolg van de problemen van uw man en zijn vertrek uit Tsjetsjenië (CGVS p. 10-11, p. 13-14).

U besloot daarom uw land van herkomst te verlaten en uw echtgenoot en zoon in België te vervoegen. U gaf uitdrukkelijk aan dat uw persoonlijke problemen voortvloeien uit de motieven, die uw echtgenoot zelf ook aanhaalde in het kader van zijn asielaanvraag.

Echter, in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot kon het Commissariaat-generaal niet overgaan tot de toekenning van de van de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn verklaringen.

Bijgevolg moet er dan ook worden geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u in uw land van herkomst problemen heeft gekend omwille van de motieven die uw echtgenoot in het kader van zijn asielaanvraag aanhaalde.

Er kan dan ook in uw hoofde evenmin overgegaan worden tot de toekenning van de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

Gezien de beoordeling van de asielmotieven van uw man volledig gebaseerd is op zijn eigen verklaringen en er geen gebruik werd gemaakt van eventuele contradicties met uw verklaringen, brengt de vaststelling van uw psychologische toestand deze beoordeling niet in het gedrang.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde dan ook geen aannemelijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.”

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. De Raad merkt op dat aangezien tweede verzoekster, Zhalila ARSAMIKOVA, zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van eerste verzoeker, Alvi ARSAMIKOV, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 21 januari 2010 de schending aan “van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4 en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling”, “van de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding en van de algemene principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces”, “van artikel 3 van het EVRM, Verdrag tot Bescherming van de Rechten

van de Mens en de Fundamentele Vrijheden zoals gewijzigd door Protocol Nr. 11 met de aanvullende protocollen Nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13 en artikel 1 van de Conventie van Genève”.

Verzoekers laten ook gelden “dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan; deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen”.

3.2. De Raad stelt vast dat het verzoekschrift zich beperkt tot het opwerpen van de schending van deze wetsartikelen en rechtsbeginselen, zonder in concreto aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen en beginselen schendt.

Benadrukt wordt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142). Aldus kunnen voormelde opmerkingen van verzoeker niet als een middel worden beschouwd, en laat de Raad ze buiten beschouwing.

3.3. Verzoekers laten in hun verzoekschrift van 21 januari 2010 ook gelden dat de situatie in Tsjetsjenië zoals geschetst door het Commissariaat-generaal “dient te worden genuanceerd”.

Volgens hen houdt het Commissariaat-generaal geen rekening met de “nochtans centrale waarschuwing” die het CEDOCA document inhoudt: “... Het is immers het resultaat van informatievergaring die -hoe nauwgezet ook- slechts een gedeeltelijke weergave kan zijn van de evolutie van een complexe situatie op een welbepaald moment. Bovendien is het niet uitgesloten dat ongewild achterhaalde, onvolledige, onnauwkeurige of onjuiste informatie werd gebruikt. Onderhavig document pretendeert evenmin doorslaggevend te zijn voor de beslissing of het statuut van vluchteling al dan niet kan worden toegekend.”

Ze beweren verder dat de situatie in Tsjetsjenië “snel geëvolueerd heeft tov de situatie in augustus 2008 door het CEDOCA geschetst” en vervolgen dat “interne afrekeningen plaatsgevonden hebben en dat verschillende hooggeplaatste personen vermoord werden”.

Ze verwijzen hieromtrent naar allerlei artikelen: “Dubai police arrest two suspects in Yamadayev murder, 05/04/2009”, “Sulim Yamadayev was shot at his apartment Saturday and died later of his injuries, 31 maart 2009”, “Who wanted to kill Sulim Yamadayev, and why?, 1 april 2009”, “Meurtre d’Oumar Israilov, 23 januari 2009”, “Norway protecting Chechen family after lawyer’s murder in Moscow, 20 januari 2009” en “New claims that Chechen puppet ordered killings abroad, 5 maart 2009”.

Ook halen ze een brief aan van Pax Christi Vlaanderen van 17 september 2009, met vermelding van informatiebronnen betreffende “de situatie in de Noord-Kaukasus (Russische Federatie).

Verzoekers waarschuwen dat al deze informatie (zie het verzoekschrift, p. 17), inbegrepen deze van CEDOCA, “met voorzichtigheid dient te worden overlopen”.

Zo wordt verwezen naar een “beschrijving van de groepen die meer bepaald een risico lopen”, stellen ze dat volgens verklaringen van het UNCHR “niet kan uitgesloten worden dat terugkeerders die vroeger of nog steeds banden hebben met rebellenstrijders, een risico zouden kunnen lopen bij terugkeer”.

Ze wijzen er op (zie het verzoekschrift, p. 25), dat “de neef geen “vermeende rebel” was, doch effectief rebel, feit dat door het CGVS niet wordt tegengesproken” zodat ze dienen beschouwd te worden “als mensen die inderdaad een hoog risico liepen. Of een redelijke motivatie aangeven waarom zij niet als dusdanig konden worden beschouwd, in tegenstelling met hetgeen de eigen informatiebron beweerde”.

Verzoekers merken op dat inzake het incident waarbij de auto van eerste verzoeker betrokken was, de Commissaris-generaal zich niet baseert op tegenstrijdigheden, maar op de informatie van CEDOCA die volgens verzoekers gesteund is op de “officiële” bron, namelijk de Russische” die volgens hen “vaak de werkelijkheid niet weergeven” zodat niet in te zien valt waarom deze officiële bron in dit bepaald incident, eerlijk en volledig zou zijn.

Verzoeker legt uit dat noch hij, noch zijn oom, noch zijn burens, ooggetuige waren van het incident maar dat “de informatie die hij had waren eerste bron informatie, van iemand van de verkeerspolitie die op de hoogte was van het incident de dag zelf van de feiten” (zie het verzoekschrift, p. 28). Ze menen vervolgens dat “op zoek gaan naar info’s onredelijk is in deze context voor mensen die ter plaatse zijn en blijven”.

Verzoekers stellen verder dat het document van CEDOCA hun verklaringen niet tegenspreekt. Het is volgens hen opmerkelijk dat uit het document blijkt dat er thans minder dan 1000 rebellen overschieten, *“daar waar ter plekke meer dan 35000 mannen gestationeerd staan”*. *Het aantal detenties, ontvoeringen en foltering blijft aanzienlijk, allerm minst (sic) vergeleken met het heel beperkt aantal rebellen dat noch (sic) zou overschieten”* (zie het verzoekschrift, p. 28).

Daaruit kan, volgens verzoekers worden afgeleid dat ook verwanten van “eerdere” of “gesneuvelde” rebellen worden opgespoord. Bovendien leiden verzoekers uit het Cedoca-rapport, dat stelt dat er geen eendracht meer heerst tussen de Tsjetsjeense ordediensten en dat speciale diensten opgericht werden, af dat *“derhalve niet kan worden uitgesloten dat er mededinging bestaat tussen de verscheidene diensten”*.

Ze voegen verder ter staving van hun relaas, bij hun verzoekschrift, vijf getuigenissen: een getuigenis van Ali Shabazov, brigadegeneraal van de gewapende macht in Ichkerya, die de medewerking van verzoeker met de verzetsstrijders bevestigt; een getuigenis van Nadzjaev Abou Yazid, inwoner van Athchkoi Martan en een getuigenis van Moukaliev Movsar die beiden het incident en het bezit van de wagen bevestigen; een getuigenis van Idigov Achjad, hoofd van buitenlandse zaken van het parlement van Ichkeria, die de identiteit van verzoeker en zijn hulp aan het Tsjetsjeense verzet bevestigt; en een getuigenis van Isa Munaev, die de deelname van verzoeker aan de logistieke steun aan het Tsjetsjeens verzet bevestigt.

Verder worden er bij het verzoekschrift twee documenten gevoegd waarvan de verzoekers stellen dat het een kopie betreft van het intern Russisch paspoort van verzoekster en een kopie van hun huwelijksakte. Ten slotte wordt er een medisch attest bijgevoegd betreffende de medische toestand van verzoeker.

3.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. Uit het relaas van verzoeker blijkt dat het schietincident van 8 mei 2007 waarbij zijn wagen werd gebruikt, dé oorzaak is geweest van zijn problemen en zijn vlucht.

De motivering van de bestreden beslissing stelt dienaangaande:

“Volgens bovenvermelde informatie vond er op die bewuste dag inderdaad één schietpartij plaats in de door u vermelde omgeving.

Deze informatie geeft echter aan dat er vanuit de bossen geschoten werd naar de post van het militaire commissariaat en zegt niets over een rechtstreeks treffen. Bovendien vermeldt de informatie slechts één gewonde, namelijk de bevelhebber van de inlichtingenafdelingen van de MVD, die met schotwonden zou zijn opgenomen in het ziekenhuis. Nergens wordt er melding gemaakt van doden, noch van slachtoffers bij de aanvallers.

Bovendien blijkt nergens uit de voornoemde informatie dat er op die bewuste dag in de door u vermelde omgeving nog een schietpartij plaats vond.

Nochtans kan er, op basis van de uitgebreide raadpleging van bronnen door het Commissariaat-generaal, redelijkerwijze verwacht worden dat er informatie voorhanden is over een dergelijk incident, gezien de ernst van de door u vermelde feiten (namelijk twee doden en één gewonde), indien dit werkelijk zou hebben plaats gevonden.

Gezien u zei dat bij dit incident gebruik gemaakt werd van uw auto en u net daarom genoodzaakt was het land te verlaten, omdat u vreesde zelf opgepakt te worden, valt het niet te verklaren dat uw versie van de feiten van die dag op enkele essentiële punten verschilt met bovenvermelde informatie.”

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt deze motivering te ontkrachten.

De informatie waarop de Commissaris-generaal zich steunt is afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële documentatie- en onderzoeksdienst; deze informatie is opgenomen in het administratief dossier.

Verzoekers beperkten er zich in hun verzoekschrift toe op een algemene wijze kritiek te uiten op de bronnen van deze informatie door onder meer te stellen dat de Russische bronnen, waarop de informatie van CEDOCA gesteund is, *“vaak de werkelijkheid niet weergeven”*.

Dit is eerstens een blote bewering. Daarenboven is de kritiek van verzoekers goedkoop. Ze dragen in beginsel de bewijslast en bewijzen het voorgehouden incident niet.

Als de Commissaris-generaal dan in een poging de waarheid te achterhalen, opzoekingen doet en middels de CEDOCA-dienst, vaststelt dat er van het beweerd incident geen spoor terug te vinden is, botst hij op kritiek van verzoekers dat *“Russische bronnen vaak de werkelijkheid niet weergeven”*.

Verzoekers verliezen daarbij totaal uit het oog dat ze enkel met hun kritiek op het feit dat op basis van de CEDOCA-informatie, de Commissaris-generaal hun feitenrelaas niet heeft kunnen bevestigen, ze daardoor zélf nog altijd geen bewijs van het voorgehouden incident hebben bijgebracht.

Uit de afwezigheid van het aantreffen van het voorgehouden incident in informatiebronnen, besluit de Commissaris-generaal volgens de Raad terecht dat het beweerd incident zich niet heeft voorgedaan. Dit geldt des te meer daar een minder ernstig incident wel terug te vinden is in de informatie.

En zelfs indien, zoals verzoekers stellen, Russische bronnen *“vaak de werkelijkheid niet weergeven”*, is dit geen verklaring waarom dan een incident vermeldt wordt en een ander, dat omwille van de ernst meer publieksaandacht verdient, niet.

Ook stelt de Commissaris-generaal, volgens de Raad terecht dat *“het toch wel zeer opmerkelijk is dat u zo goed als niets kan vertellen over de nasleep van dit incident.”*

Inderdaad mag van iemand die voorhoudt zijn land van herkomst te hebben moeten verlaten omwille van een bepaald probleem, enige interesse worden verwacht in de evolutie van dit probleem.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel een manifest gebrek aan interesse van eerste verzoeker; uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij noch aan zijn buur, noch aan zijn oom daaromtrent iets had gevraagd ook al had hij contact met hen.

De opwerpingen van verzoeker dat hij *“eerste bron informaties”* had, dat zijn buur en oom geen ooggetuigen waren en niet bij de zaak betrokken werden en dat *“op zoek gaan naar info's onredelijk is in deze context voor mensen die ter plaatse zijn en blijven”*, kan niet overtuigen.

Gezien op feit dat het net dat incident was dat verzoeker er toe heeft aangezet zijn land van herkomst te verlaten, kan er toch van hem worden verwacht dat hij zich tracht te informeren over wat er gebeurde in de nasleep van dit incident.

Verder bleek uit zijn verklaringen eveneens dat hij er niet van op de hoogte was of er na zijn vertrek uit zijn land nog onderzoeksdaden werden verricht naar zijn persoon. Verzoeker wist niet of er nog

huiszoekingen hadden plaatsgevonden bij hem of bij zijn familie thuis, noch wist hij of er convocaties waren toegekomen.

Het gebrek aan interesse bij verzoeker keert zich ook tegen zijn geloofwaardigheid omtrent zijn vrees voor vervolging. Zijn verweer dat de telefoon afgeluisterd werd, is een blote bewering.

Verzoekers tonen ook niet aan dat de Commissaris-generaal uit de informatie die hij gebruikt om aangaande hun vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c. van voormelde wet van 15 december 1980, een beslissing te nemen, een verkeerde conclusie heeft getrokken, met name dat de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd is en dat, hoewel in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van de mensenrechtenschendingen, de loutere Tsjetsjeense origine en herkomst uit Tsjetsjenië niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling en dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is.

De Raad benadrukt dat de verwijzing van verzoekers naar persberichten over een moord op twee personen en naar een brief van Pax Christi betreffende de situatie in de noordelijke Kaukasus, niet volstaat om de informatie in het CEDOCA-rapport te weerleggen en om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Overigens, het CEDOCA-rapport, waarnaar verzoekers louter verwijzen, stelt dat *“niet kan uitgesloten worden dat terugkeerders die vroeger of nog steeds banden hebben met rebellenstrijders, een risico zouden kunnen lopen bij terugkeer”*. Dit wil dus zeggen dat terugkeerders niet noodzakelijk risico zullen lopen omdat ze banden hebben met rebellen.

Het is aan verzoekers om concreet aan te tonen dat ze wel degelijk risico lopen vervolgd te worden omdat ze familie zouden zijn van een rebel; ze doen dit echter niet.

Wat de bij het verzoekschrift van 21 januari 2010 gevoegde kopie van het intern Russisch paspoort en de kopie van de huwelijksakte betreft, merkt de Raad op dat verzoekers niet aantonen waarom deze stukken niet eerder in de administratieve procedure konden worden neergelegd, hoewel dit in het licht van artikel 39/76, §1, derde lid, 3° van voormelde wet van 15 december 1980 vereist is wanneer er “nieuwe gegevens” worden ingeroepen. Bijgevolg neemt de Raad deze stukken niet in overweging.

Aangaande de verklaringen van Ali Shabazov, Idigov Achjad en Isa Munaev, merkt de Raad op dat deze enkel verwijzen naar de Tsjetsjeense origine van verzoeker en zijn engagement ten aanzien van de Tsjetsjeense Republiek Ichkeriya. Wat de getuigenissen van Nadzjaev Abou Yazid en van Moukaliev Movsar betreft, stelt verweerder terecht dat dergelijke getuigenissen, zonder officieel karakter, niet opwegen tegen de vastgestelde ongelooftwaardigheid van het relaas. Dergelijke stukken zijn immers subjectief en hebben geen bewijswaarde.

Ook wat het medische attest betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dit document niet eerder in de procedure kon meedelen. Het attest zou immers zijn opgesteld op 3 september 2009. Overeenkomstig artikel 39/76, § 1, derde lid van voormelde wet van 15 december 1980, neemt de Raad het medisch attest derhalve niet in overweging.

Ten overvloede wijst de Raad er ook op dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Daarnaast wordt er in het attest een gedetailleerde weergave van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten gegeven, die alleen maar kan gebaseerd zijn op verklaringen van verzoeker zelf.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt het relaas van verzoekers niet voor waar aangenomen; de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, wordt derhalve niet erkend.

Verzoekers vragen in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Ze laten gelden dat de Commissaris-generaal de subsidiaire bescherming enkel behandeld heeft "*in het kader van artikel 48.4 C (sic) doch niet in het kader van artikel 48/4 b (sic)*" (zie het verzoekschrift, p. 29) en herhalen hun relaas.

In zoverre verzoekers zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroepen op de feiten die ze hebben aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoekers dit relaas niet aannemelijk hebben gemaakt. Een ongeloofwaardig asielrelaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad neemt de informatie door de Commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, aan en deelt diens besluit dat "*Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.*"

Derhalve wordt aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE